

Isabel Casanova. Un mirall a la càmera

RETRATS. Dues adolescents s'enamoren i, per mantenir-ho en secret, es submergeixen al fons de la piscina per fer-se petons. Aquesta és la història que explica la manresana Isabel Casanova a través del curtmetratge "Salir del agua". Una peça de vuit minuts que posa de manifest la pressió social que senten les joves a l'hora de mostrar els seus sentiments.

Foto: Marc Prat.

La directora del film confessa que la realitat i la ficció s'hi enllacen. Ella i la primera noia que va estimar es capbussaven al mar per abraçar-se sense que cap mirada pogués esquarterar el seu amor. El cinema s'ha convertit en una via per explicar les històries invisibles que inquieten la Isabel. La feina com a fotògrafa en un estudi on practica la fotografia industrial, d'interiorisme i artística ocupa la major part del seu temps. Però aprofita els viatges amb cotxe, els cafès al bar i les nits per escriure guions.

Dins la cafeteria és l'indret on es concentra a l'hora d'escriure o dibuixar les escenes. Amb la cafetera en marxa i la porta oberta i tancada amb el vaivé de la gent, ella deixa volar la imaginació. De tant en tant, es tira enrere el serrell llarg i queda suspès a l'aire enmig dels seus cabells curts. El nas prim i els ulls ametllats li endolceixen el rostre. Va començar a estimar el cinema amb la pel·lícula "Yentl", de Barbra Streisand. Tot i així, no va saber que volia dedicar-se a l'àmbit audiovisual fins gairebé els seus trenta anys. En un primer moment, va llançar-se a estudiar per ser actriu a l'Institut del Teatre, però, poc després, va abandonar-ho per posar-se a treballar a la Pirelli. La seva vida va fer un gir quan va descobrir la fotografia.

«Quan era petita jugava amb la càmera dels meus pares i vaig redescobrir la fotografia anys després», explica. En entrar a l'Institut d'Estudis Fotogràfics, va viure el canvi entre la fotografia analògica i la digital. Assenyala que quan se'n va de viatge encara agafa una càmera de rodet per enquadrar les escenes que es troba pel camí. La sensibilitat a l'hora de disparar la trasllada al cinema. «Quan les càmeres professionals van incloure l'opció de filmar, em va començar a interessar el cinema. Podia utilitzar els mateixos recursos estilístics amb imatges en moviment», subratlla. Des d'aleshores, cuidar la fotografia dels seus curts és una de les seves principals regles. Aquesta cura dels detalls provoca que el procés de rodatge s'encareixi. «Fent cinema no he guanyat res, al contrari, he hagut de desembutxacar diners, però no renunciaré a la meua passió».

La Isabel va debutar com a directora amb el curtmetratge "Un cadàver al riu". Seguidament, va dirigir "Salir del agua", seleccionat en tretze festivals. Més endavant, Sex Shop i, actualment, està treballant en el curt sobre la vellesa: "Los años que me quedan". Mentre assaboreix el cafè i anota les idees per als pròxims projectes, rep una trucada. El guió de "Los años que me quedan" és un dels seleccionats entre els deu finalistes del projecte Acció curts, de Dones Visuals. Una iniciativa que facilita la connexió entre els projectes emergents i les empreses productores. La Isabel destaca que en els curts i la fotografia s'hi veu reflectida. Com apunta el fotògraf i cineasta Eikoh Hosoe, «la fotografia és alhora mirall i finestra».